

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: J. O. S.
zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem Praha 8,
Černého 517/13

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje,
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2017 č. j. MSK 112625/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 31.10.2017 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 27.11.2016 č. j.

SMO/49929/16/DSČ/Hel ve věci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobkyně namítala, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. V době rozhodování správního orgánu I. stupně skutku existoval „správní delikt provozovatele vozidla“. Ten však s novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., přestal existovat. Nahrazen byl „přestupkem provozovatele vozidla“. Žalobkyně uvedla, že zastává názor, že je možné ji za identické jednání postihnout přestupkem provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro ni výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za spáchaný správní delikt provozovatele zaniká po 4 letech, odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po 3 letech. Zároveň má v řízení o přestupku širší práva (např. konání ústního jednání na její žádost). Rozhodnutí je nezákonné, byla-li potrestána za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.

2. Žalobkyně dále uvedla, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona, bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyt účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobkyně s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13.7.2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost.
3. Dále žalobkyně namítla, že v článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., je uvedeno, že zákon nabývá účinnosti dnem 1.7.2017, ovšem takovéto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Z uvedeného lze dle žalobkyně dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona, tedy 13.7.2017. Zákon č. 183/2017 Sb., nemohl nabýt účinnosti ke dni 1.7.2017.
4. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval, z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní či horní hranici zákonného rozpětí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze ust. § 125f odst. 3 silničního zákona. Ustanovení zákona, na které správní orgán odkázal, stanoví dvě omezení. Prvým

z omezení je, že pokuta nepřesáhne 10.000 Kč. Druhým omezením pak je, že nesmí být vyšší, než pokuta, kterou by dostal za obdobné porušení právní povinnosti řidič v přestupkovém řízení. "

5. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Žalobkyně uvedla, že v jejím případě byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ust. § 44 nového zákona o přestupcích ve vztahu k rozhodování o sankci a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Správní orgán ovšem rozhodoval tak, jakoby ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo.
6. Žalobkyně žalovanému dále vytkla, že ve výroku rozhodnutí správní orgán neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena. Ve výroku rozhodnutí zcela absentuje jakýkoliv odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 3 silničního zákona. Výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný také proto, že v něm absentuje odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky protiprávní jednání žalobkyně vykazovalo. Bylo nutné, aby ve výroku rozhodnutí bylo konkretizováno, jaké konkrétní právní ustanovení porušil řidič vozidla a znaky, jakého přestupku takové porušení pravidel na pozemních komunikacích vykazovalo. Ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. K tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku dle silničního zákona.
7. V závěru žaloby žalobkyně polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce o neexistenci správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že podle zákona o odpovědnosti za přestupky se na správní delikt provozovatele vozidla hledí jako na přestupek dle tohoto zákona, avšak odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku. Terminologicky se tedy skutečně jedná o přestupek provozovatele vozidla, avšak tato skutečnost nemá žádný vliv na odpovědnost žalobce. V přechodných ustanoveních zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že se zahájena řízení o tehdejší správní delikt provozovatele vozidla, která do nabytí účinnosti tohoto zákona nebyla pravomocně ukončena, dokončí dle dosavadní právní úpravy (původní přestupkový zákon). Žalované rozhodnutí nabylo právní moci 4.9.2017, tj. po nabytí účinnosti nové právní úpravy, avšak zahájeno bylo za účinnost úpravy staré. V souladu s přechodným ustanovením tak bylo dokončeno podle tehdejších zákonů.
9. K námitce ohledně zavinění žalovaný uvedl, že řízení bylo zahájeno před účinností nové právní úpravy a dle přechodných ustanovení v zákoně o odpovědnosti za

přestupky dokončeno podle tehdejší právní úpravy. Zákon o odpovědnosti za přestupky nemohl být na danou věc aplikován. V případě správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu není podmínkou zavinění. Účinnost nové právní úpravy zákona o odpovědnosti byla stanovena na 1.7.2017 a o takto stanovené účinnosti zákona nemá žalovaný žádné pochybnosti.

10. Žalovaný dále uvedl, že předmětem řízení je správní delikt provozovatele vozidla (přestupek provozovatele vozidla) a tomuto odpovídá také výrok rozhodnutí. Uloženou sankci považuje žalovaný za přezkoumatelnou a uloženou zcela v souladu se zákonem. K účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupek žalovaný odkázal na předchozí argumentaci. Sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní hranici zákonného rozmezí.
11. K tvrzené absenci uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno a absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům. Připomenul, že předmětem řízení je správní delikt (přestupek) provozovatele vozidla, nikoliv přestupek neznámého řidiče, čemuž odpovídá také výrok žalovaného rozhodnutí. Tato ustanovení obsahuje odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je zcela dostačující. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by odkaz absentoval i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť odkazy na zákonná ustanovení správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Ve výroku rozhodnutí je dostatečně popsáno jednání mající znaky přestupku a skutek je jednoznačně identifikován. V závěru žalovaný připomenul, že žalobce mohl všechny námitky uplatnit v řízení před správními orgány, což neučinil.
12. K jednání soudu nařízenému na den 6.2.2018 se žalobkyně a její zástupce nedostavili, neúčast neomluvili. Soud v souladu s ust. § 49 odst. 1, 3 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zástupce.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Krajský soud předně konstatuje, že žaloba ze dne 31.10.2017 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 4.9.2017.
15. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Z oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla a úředního záznamu strážníka Městské policie v Ostravě vyplývá, že dne 13.4.2016 v době nejméně o 9.25 hodin do 9.45 hodin porušil blíže

neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Toyota, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Moravské Ostravě na ulici Hrabákova 5, v působnosti dopravního značení IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stání pro držitele parkovací karty R, A, Po - Pá 7-20 hod., So 8-15 hod.“, aniž by na uvedené vozidlo byla vydána parkovací karta. Tímto jednáním se řidič dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož porušil ust. § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Vzhledem k tomu, že se ve vozidle ani v jeho blízkosti řidič nenacházel, vypsala strážnice Městské policie Ostrava oznámení pro nepřítomného řidiče a toto vložila za stěrač vozidla. Součástí spisu je rovněž fotodokumentace přestupkového jednání.

16. Magistrát města Ostravy ze záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že provozovatelkou motorového vozidla Toyota, RZ X je J. S., narozená X, bytem Š. u O., P. K. 630. Písemností ze dne 7.6.2016 byla žalobkyně vyzvána k úhradě částky 500 Kč s tím, že může sdělit totožnost řidiče vozidla a toto sdělení bude považováno za podání vysvětlení. Výzva byla žalobkyni doručena 11.6.2016. 22.6.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno žalobkyní prostřednictvím jejího zástupce společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., že vozidlo v předmětné době řídil pan F. S., narozen X, bytem R., M., K. 12 s doručovací adresou B., D. 13, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o. Správní orgán I. stupně následně zaslal uvedenému údajnému řidiči, jenž se oznámeného přestupku měl dopustit, výzvu ke sdělení skutečností potřebných ke zjištění pachatele přestupku, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení písemnosti. Zásilky byly doručovány na obě výše uvedené adresy a vrátily se správnímu orgánu zpět jako nedoručené z důvodu neznámého adresáta. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, byl přestupek podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložen.
17. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že správní orgán vydal 11.10.2016 příkaz, proti němuž v zákonné lhůtě podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce bez bližšího odůvodnění odpor. Správní orgán poté 3.11.2016 vyrozuměl žalobkyni k rukám jejího zástupce o tom, že ve správním řízení byly shromážděny podklady pro rozhodnutí o skončení dokazování před vydáním ve věci předmětného správního deliktu a současně ji vyzval, aby se dostavila k seznámení s těmito podklady a k nim se vyjádřila ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení obsahujícího výzvu s poučením, že po uplynutí této lhůty bude následně vydáno rozhodnutí. Výzva byla doručena zmocněnci žalobkyně do datové schránky 9.11.2016 a rovněž do vlastních rukou žalobkyně 15.11.2016. Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala. Správní orgán I. stupně následně 27.12.2016 vydal rozhodnutí pod č. j. SMO/499299/16/DSČ/Hel, jímž žalobkyni za spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložil pokutu podle § 125f odst. 3 téhož zákona ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla tovární značky Toyota, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na

pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 13.4.2016 v době nejméně od 9.25 do 9.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Toyota, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Moravské Ostravě na ulici Hrabákova 5 v působnosti dopravního značení IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stání pro držitele parkovací karty R, A, Po – Pá 7-20 hod., So 8-15 hod.“, aniž by na uvedené vozidlo byla vydaná parkovací karta. Tímto jednáním žalobkyně jako provozovatel vozidla Toyota RZ X porušila ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

18. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně plyne, že žalobkyně žádné námitky v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně nevznesla a žádná zjištění správního orgánu nevyvracela ani v odvolání, které podala blanketní formou a přes výzvu správního orgánu je nedoplnila.
19. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 30.6.2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Krajský soud předně konstatuje, že skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikt (nyní přestupek) byl spáchán 13.4.2016. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1.7.2017 plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle z. č. 361/2000 Sb., ve znění do 30.6.2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. V přechodných ustanoveních zákona č. 250/2016 Sb., je rovněž uvedeno, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 27.12.2016, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb. ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb. a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Podstatné je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat.

Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních v souzené věci ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb. žalobkyni z hlediska posouzení její viny a trestu příznivější úpravu nepřináší. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že námitky žalobkyně ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, a námitka, že rozhodnutí, jímž byla uznána vinnou za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je nezákonné, neboť skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“, již v době rozhodování žalovaného neexistovala, nejsou důvodné. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb. byla stanovena v souladu s § 3 odst. 3, věty druhé z. č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S výjimkou dvou specifikovaných částí totiž zákon, jehož platnost nastala dne 28.6.2017, nabyl účinnosti 1.7.2017.

21. Krajský soud shledává nedůvodnými i námitky žalobkyně ohledně tvrzených vad výroku. Skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění k datu 13.4.2016, nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá dikci ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobkyně porušila. Z výroku plyne, že se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a výrok obsahuje rovněž konkrétní právní ustanovení, na základě něhož jí byla uložena sankce. Ve výrokové části je rovněž uvedena lhůta ke splnění ukládané povinnosti a také údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Skutek je ve výroku rozhodnutí správního orgánu vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zákona žalobkyně porušila – ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve výroku je dále skutek popsán tak, že „hlídkou městské policie bylo zjištěno, že 13.4.2016 v době nejméně od 9.25 do 9.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Toyota, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Moravské Ostravě na ulici Hrabákova 5 v působnosti dopravního značení IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stání pro držitele parkovací karty R, A, Po – Pá 7-20 hod., So 8-15 hod.“, aniž by na uvedené vozidlo byla vydána parkovací karta“. Takto popsané jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Tato naposledy vyjmenovaná ustanovení zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Přestože ust. § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu nebylo ve výroku uvedeno, nejedná se o pochybení, které by mělo mít za následek nezákonnost správního rozhodnutí, neboť skutek je vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně z něho dovodit, jaké ustanovení zákona žalobkyně porušila.
22. Ve shodě s žalovaným také soud považuje výrok o sankci zcela v souladu se zákonem. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla

stanovena na samé spodní hranici zákonného rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny na straně 5, přičemž žalovaný se se závěry správního orgánu ztotožnil. Dovolávala-li se žalobkyně splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty odkazem na ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb. (účinného od 1.7.2017), o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, a ani v žalobě netvrdí, žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod. Výtky žalobkyně vůči správním orgánům, že ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezohlednily, je proto liché.

23. K namítané protiústavnosti postihu provozovatele vozidla soud uvádí, že podstatným je skutečnost, že žalobkyně byla provozovatelkou označeného vozidla, přičemž vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní a záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek, či zda vůbec přenechá automobil k užívání jiné osobě. Je v zájmu provozovatele vozidla, aby při vědomí o povinnostech, které pro něho vyplývají ze zákonné úpravy, zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu a eliminoval tak negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout při užívání jeho vozidla. Souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40.
24. Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, protože byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 06.02.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje